

Magyar Tudományos
AKADÉMIA
Főtitkári hivatal.

Dr. Nádasy-
pályamű

XIV.

Érh. 1887. sept. 30.

s. 1

Pályamű

a "Nádasy" jutalomra.

Felige:

"Művem nem épen nyerni jó
Magasból bukni is dicső!"

K i n i z s i.

Holtói elbeszélés.

X énekben.

Első ének.

Lombkoronás erdő: paradicsom kertje,
Mint ha ábrándozni volna csak teremtve,
Terült el betöltve csodaszép zenével
S mindenik fa ága aranyosva fényesül.

Összevegytél benne sok szép madárének,
Ének kutforiási a tündér zenének,
Megravn' énekese mindenik bokornak,
Hölök virágok szendén mosolyognak.

Itz egész nagy erdő fel van öltöztetve
Ujdonatij, kistá, ünnepi köntösbe,
It viruló tavasz kedje ruházott,
Minden lehető bajt, újult ifjuságot.

Itteli az erdőt fényes szép szalagba'
Kicsi folyam, melynek halkán susog halaja,

Mily gyönyörrel fithat fűrésze mámorban!
Csókolják a partra virágai sorban.

Egy helyen van vége csupán ez örömmek,
Ez a malom, ottan haljai megtörnek;
Benn az erdő mélyén egy kis ház fehélik,
Hol az élet-tápot, a gabonát őrlik.

Uolt, pedig ez erdő azon várnak alján,
It nagy Bakonyjában, melynek komor tornyán,
Magyar vészlő lengett Mátyás fénykorában
És Magyar Pálásnak vala birtokában.

Haladnak, haladnak a susogó habok,
It víz-tükör majd itt, majd meg ottan ragyog,
It mint a lombosáron átürödik halkán
És megtörök a napfény a szép, tiszta habban.

Óh, ragad a víz néha szép virágot,
It melyet szerelmi mámorra berántott,
És megfűrésztve bőven a kis kedvest sokkal,
Híveti a partra és a szegény - ott hal.

It szerelmi mámorra mely halállal végzi,
É kis folyót egy szép férfi el-elnézi,

Áll a malomfőnél ábrándba ringatva,
Nyugoszik a vizen barna arckülatja.

Avagy talán nem is azt figyeli ottan;
És gondolatában másnemű dolog van?
Gondolata kétes jövődöbe téved?
Künyös szárnyain mosolygó reménynek?

Karcu és őlesnél magasabb a termet,
É benne láthatólag sírónyú erő rejthet,
Tiszta nemes jellem belyege van rajta,
Télrege, erős, szép is, szóval kösi fajta.

Ugyde a dologban rendszerént kell járni;
Névét mondom hát - vagy ki lehet találni?
Logyne! hiszen ő más - más nem is lehetne,
Mint Kinizsi Falunk vitéz ő kigyelme.

Néz a kis folyóra a mint tova lejt ez,
Néz és szemé villan, nézése felelmes,
Majd mosoly ül arxán, mint harmat virágon,
Tán valami kedves van gondolatában!

Ha mosolyog: akkor gondolata fényes,
Hosszerelem az, mit ilyen perczben érez,

A figyulladott arca szívének képmása,
Hősi érzetének fel-fellobbanása. —

Lelke a harával vagyon összeborva,
Melyre gyakran ráront ellenség táborá,
És neki harminálmi égő vágya támad,
Véres szent oltárán győzelmes csatának. —

De ha kinnor, ilyen az ő gondolatja:
Mért van ő ily csekély szerepre hivatva?
Mért nem lehet ottan, mért nem lehet végig,
Hol a török feket, mint fivert metélik? —

Egy bemeleget ajka elbunulván lelke,
Hogy rokona őt csak molnárnak nevelte,
Egy rokona viselt gondot ő reája;
Szülőit elnyelvén korán a sír szája. —

Mért nem hagyja soha az árvát el Istent,
Hőnyörület is csak van az ember szívben;
Egy távoli rokon őt is felfogadta,
Felnevelvén aztán molnárságra adta. —

De mi más lett volna egy szegény pár gyermek
Aranyfűt árva, kit mások nevelnek?

Mindemiel előbb egy ilyenek az élet,
Munkálkodva küzdeni, ha a sors így végezt. —

Ily kicsiny szerepre nem született mégse,
It sorsnak nem ez volt róla végzése,
Magas röptű lelke harca tűztől égett,
Általa nyert később fényes dícsőséget. —

Ámde korán van még feregetni isten,
Kinek teremte a mindenható Isten,
Im ő is felebredt ábrándból mostan,
Indul s teljesíti tisztelet a malomban.

Második ének.

Meleg nyári regg' van, türel a nap sörényen,
Nincs az égen felhő, tisztá mindenümmen.

Csendes a nagy erdő máskülönbén nagyon,
Csupán bensejében zakatol a malom. —

De ime a várban fent vadászkiált harsan,
Lődobogás hallik mindig szilajabban,
Fényes csapat vonul: nők s leventék serege,
Gyors rohamban jutnak le az erdővelbe. —

Majdan eloszolnak minden szonarejjel,
Egyre kebleikben vadász senvedélylyel,
Herdődik a hajtás az erdő visszhangjuk,
É mint majd itt, majd ott lövés, lármá hangjuk. —

Magas, déli pontját a nap már elhagyta,
Midőn a malomhoz ért a vadász hajja,
Ott a vár-úr kiáltja hangos riadása
Összehívta őket édes nyugovására. —

Erősebb az ifjú molnárlegényt alma
— Szunyadorván — vitte ismeretlen tájra,
Ismeretlen tájra, fényes hadseregbe,
Fényes hadsereggel szilaj ellenségre. —

Ott is oda vitte a legelső sorba,
Hullottak a véres fejek le a porba,
S midőn övék lenne a győzelem végre:
Hanguk a vadászkiált... sálmainak vége!

A malom környékét vadász csapat lepte
Tündér-szép leányok, sok déli levente,
De köröztük legszebb: a várnak kincse,
Magyar Balázs lánya, arnya szemefénye. —

Hajja előtt állt a bájos leánygyermek,
Mint kifestő róza az erős tölgy mellett,
Hullámzott kis keble kisére sohajjal
Karna arca pírja mint a kelő hajnal.

Egyébként mindnyájan ki voltak fáradva
De hoztak az ifjak enyhítőt e bájra;
Tüzes veresborral a kupáik telve,
Magyar ember ebben győzött hogyne lenne!

Ímde a leányok más italt kívánnak:
 Kristályos szőlőtét a jó földanyának,
 És e kívánságuk a mint ki volt mondva:
 Távozott egy ifjú rögtön a malomba.

Hanem milyen nagy volt a meglepetése!
 Midőn a malomba netve belépe;
 Gondolni is szörnyű, hát még látni szemmel,
 Mit mivel ottan egy szálcsa ifjú ember!

Hinixsi Pál éppen munkájához látta,
 Balkarján tartván a malomkövet vágta;
 Meglepetve csengett a jött ifjú hangja:
 Héi, hogyha nekik vizet szolgáltatna. -

Előbb üdvözölvén: 'Csés jó napot urfi!
 Valaszt kérséggel a mint illik szólni:
 Szivesen szolgálok arossal e perczben,
 Szolgálaton mindig örül az én lelkem.

Egyzersmind utána látott a kancsiának,
 A melyből ihatnék a kis vadászó had;
 I minthogy a tisztesség megkívánja tőle.
 Mint arstakra, tette egy nagy malomköre.

És a malomkövel, egyik kezén tartva,
 Ment a társasághoz szörnyű bámulattal;
 Mert körülöké ilyet még egyik se látott,
 Ely csodára méltó testi viládságot. -

Piros sörre lett most nemes sör arcsának;
 De korántsem azért, hogy talán elfáradt;
 Legvalószínűbb ok, egy gondolon az volt
 Nagy ravasba horták a kedves lányarok.

Vioxi a köarstalt mindenikhez sorban,
 Talán némelyiknek sörre is megdobbant,
 It vártündér előtt mikoron megállott:
 Annak arca egyre erősebben lángolt.

De hogy minő érzet támadt kebelében,
 Őtudja, ki uralg a nagy mindenségen,
 Amuji bizonyos, hogy mindnyájuknak ajka
 Felnyílt egy edes, büvös „ah” sóhajra. -

Összenérték mind az ifjú leventék is;
 Mert ez a dolog hát bámulatos mégis,
 Ha körülöké egy is volna ilyen derék:
 Megnyorhatné Magyar Fenixsiának kezét.

"Égve Magyar Balázs a nagy csodát néve,
 És ifjúhoz szavát ekképen intézte:
 "Ember vagy a földön, mondom Estenemre!
 Sgy erővel nem más - hőmek vagy teremtvé!"

"Itán kár is volna vertegetni másra
 Nagy erődöt; hisz ez Estenek áldása,
 Itét egyet mondok, hagyj el ezt a pályát,
 Szolgáld a hazát és fenségos királyát!"

Kínisriben felgyült a régi tűz újra,
 Sgy kezdett beszélni szívből, megindulva:
 "Kegyelmes uram már hiszen nagyon régen
 Lángol ezen vagy a keblem bensejében."

"Índe seregény vagyok és nem ismer senki,
 Hogy itt kellett lennem, ez talán kimentti;
 Hanem most már semmi lánc, csákacs nincsem,
 Mely megtartón engem továbbra is itten."

Sgy beszélt s az arca nemes tűztől lángolt,
 Itán indulna rögtön, ha lát ellentáborát,
 De sólt Magyar Balázs most ismét hozzája
 Helyesbőleg intvén a leventék rája:

"Sgyet vártam tőled, ilyen illik hozzád,
 Itán dicőt egykor még az egész országot;
 Ekkép elvégzvének beszédét egészen:
 Felkérült a csapat indulásra kézen. -

Már a nap golyója rég nyugodni szállott,
 S még Kíniszi kinn a malom előtt állott,
 Szeme magasban járt: a csillagos égen,
 Deke meg merengett jövő dícsőségen.

Harmadik ének.

Mint a természetben, ha a sötét felhő,
Mely a láthatáról fenyegetőleg jő,
Förladozik szejjel, csatornáit sűrűn
S a béke jeléül mosolyog sűrűvárvány:

Mint a természetben vidám öröm éled
Fenn a légből rengvőn szép passista ének,
És a szép ligetnek bűvös rejtékében
A csalogány csattog örvendezésképen:

Ugy a honban is, mert Mátyás ő felsége
Ellenit leverte mostan egy időre:
Mindenütt örömről, harci mámor volt csak,
Dicsőnek rengve a hős bajnokoknak.

Hogy tehát már nincsen ellenség a honban,
Fenn a várban is most öröm irgalom van,
Építést jött hozta Magyar Paláks minte,
Főúrán várván rája szép leánya, kincse. —

Fegyvei a tegnapi vadászó csapatnak,
A bájos leányok s leventék vigadnak,
Falai a magas, fényes várteremnek
Sikoly renehangok árijától rezegegek. —

Honni táncot jártak nemzeti jelmezekben,
Nemes méltósággal, majd meg türesekben,
Szönyöghödve nézte Magyar Paláks, — majd a
Fávorott, mert mondák, hogy Szinixi itt van.

Meglátván az ifjút, kebelére ránta,
Elhívá egyszermind saját szobájába,
S a míg rendbe jönne az egere dologgal,
Leültetvén őtet, megkínálta borral.

És hozzá beszélni most ekképen kezdett:
„Édes öcsém, látod nehéz minden kezdet,
De hűrem: leküldesz minden nehézséget,
S törekssel mutatni hősi vitézséget.”

Szinixi nem szólott többet e szavakra,
Hár sive érelmét lesteni akarta,
De öröme abban gátolta egészen:
„Istenemre mondom! minden akkép legyen!”

É körben az ifjak kifáradván táncba,
 "Vágyva - vágytak mind egy dicsőnek halláira,
 "Van is im egy dalnok szerencsére épen:
 Sátor diák ül ott lantjával kezében."

Odagyűlének hát rögtön a körébe
 Az ifjak és lányok énekelni kérvé;
 Sátor diák végre felmagasztosúlva,
 Fenygeti a lantot és így zenge húrja:

"Faktoskodás lángra
 Tánadt nyoma, nyoma,
 Istene a hála, hogy vére
 Nem szállott a honra!"

"Távol Eschországban
 Szép magyar levente,
 Vitéz ifju, Hunyadi-vér
 Foglyul volt kivetve."

"Meggalt a király, az
 Esküregő gyermek:
 Ki lehet elgatalója
 A fensejés helynek?!"

"Hunyadi volt védje
 A magyar haxának,
 Hunyadiér kell a trónra -
 It nép seava támad."

"Kiél a foux tábor
 Nehány vilaj tagja:
 - Hunyadi-vér sohse hozhat
 Dicsfényt a magyarra -"

"Rákos merejére
 Gyűlének a rendek
 Duna jége lett a helye:
 Egy fényes seregnek!" -

"Megy a vita egyre
 Kém a fósátorban,
 Küm a jégem a hadsereg
 Fárak mindig jobban!" -

"Janácskornak folypást:
 It király ki legyen? -
 Popog a jég, dörg a tábor:
 - Mátyás király éjsem!" -

Eljénit kiáltott rá mindnyájuknak ajka,
 S Minixsi lépett be azon pillanatra,
 És figyelmünk rája vala most függesztve,
 It mint megjelent ő lovag öltözetbe. —

Mert Minixsi Pálunk nem dicsekedésképen
 Szólva: szépséges volt ez öltözetében,
 Olyan deli, mintha ércből volna öntve,
 Mintha mennyországból repült volna földre.

Szívesen fogadták az ő nemes sarjak,
 Hisz ő is lehet még birtokosa annak,
 Ruzditgatták aztán egymás egymig sorba, —
 Majd megrendült ismét a zenének hangja.

It szép táncot mostan ismét újra kezdtek,
 Minixsi szemei rájuk függesztvék,
 Úgy bámult, hogy erre ő is igen vágyott,
 De nem birt szívében elég bátorságot. —

De midőn körültek, néhány hoxzá lépett,
 S kérték próbálnia meg ezt a mesterséget:
 Szíve nagyot dobbant, égett, lángolt arca,
 S készség nyilatkozott arommal a táncra. —

Amde amuji szép lány körös kihex lépjen!!
 Ott állott Benigna közelébe épen;
 Ne is csodálkozzunk, ha szívét követve:
 Őt kérte fel minixjárt felvidulván lelke. —

És Benigna táncolt, szíve vert erősen,
 Szemei rájt függeszték Minixsin a főn,
 Hi oly ügyesen és nemes tüsszel járta,
 Hogy az ott levőknek felkelt bámulása. —

Egy vigadtak, míg az éjféli közelgése
 Felriólitá őket édes pihenésre;
 Favorának hát mind helyükre pihenni,
 Múltán már másnap elkészültek miemmi.

Fáradtság után oly hamar jön az álom,
 S mindemmel legédesb talán a világon;
 El is ringató mind valamennyit könnyen,
 Állott a vár némán, mely halotti csöndben.

Amde ébren volt még két lény azért benne
 Hiket ébren tartott szívüknek szerelme:
 Minixsi az ifjú és Magyar Benigna, —
 Fünödven mi van a sors könyvébe írva?

Csak midőn a rózsás hajnal már közelge,
 Itt birt nyugvást vinni az égő sívekre:
 Befogadván őket az álmok harája,
 Itt hol kedvesét a lélek megtalálja. —

Negyedik ének.

Mire a nap újra nyugovóra szállott,
 Itt vendégek búcsút mondottak a várnak;
 Exután a dolgok úgy folyának sorban,
 Itt mint szokás, hogyha nincs ellen a honban.

Hinixsi haladt a hadi művészetben
 Hirtelen; hisz lelke tájja vala ebben,
 Magyar Palárs sórnyes őült a síkereknek
 Hogy munkái mégis gyümölcsöt teremnek.

I mert a léleknek is szükségé van arra,
 Hogy művelve legyen — józan éssé sugallja —
 Tanította őt hát szellemileg szinte,
 Ez lévén az ember való, igaz kincse. —

Fogékony elméje volt Hinixsi Pálnak;
 Megtanulta gyorsan, a mit tanítának
 Egyjóról mindenben ritkította páriját,
 Főlebrezté minden embernek csodáját. —

De ha nem eszelünk, már nemcsak hazója,
 Volt szívének szent és imádott bálványa;
 De hi emelkedni föllekesítette,
 It vár tündér volt az, szívének szerette.

Mert belátva azt, hogy nem vágyhat kére,
 Hogyha nem küzd; hisz oly magasban áll tőle,
 It hova érdemmel, kitartással juthat:
 Tudomány és hőstett lépésői ez utnak -

Volt, ki haladásán örvendett szívében,
 Nem Magyar Palárst, a pártfogó hőst érdem,
 Hiszen öült ő is; de a ki méginkább:
 It lányát érdem, a bájos Feignát -

Oly jól esett neki, ha dicőzte atyja,
 Fölmelegült lelke, mosolygott az arca,
 Tudva volt előtte minden lépte, tette,
 Segyre lángdöbben, hívelben szerette. -

Heresték... kerülték egymást tekintettel,
 Szax szerelmese kell-e emel szebb jel?
 Mely kereri szive érzelmének tárgyát
 I kerüli, mert titkos hátha tán meglátják.

Feigná már sejtő a viszontszerelmet,
 Imelyben megtudhatná, várta azt a perket,
 De Feigná, kibem szinte remény gyuladt
 Felt a jövődőtől, mely verélyhjel süjthet. -

Mert ezette, hogy még nem lett méltó arca,
 Hogy egy nemes hős őt a vejenek vallja,
 Őt, ki nem nemes, sőt hogy ezt tán megnyerje;
 Érdemet sem szerzett semmi által erre. -

Napok, hetek, havak ekképen folyanak,
 It falombok régen - régen lefullanak,
 Lót a tél is, mely a földet hóval fedte,
 Meghalván, a tavasz virult már helyette. -

Mindeki megváltozott e szerint már minden,
 Csak a rokonszeno nem a két ifju szivben,
 Ánde Magyar Palárs érzette eddig:
 Lánya komorsága oka miben fekszik.

Egondolkozott e komoly eseményen,
 Nem haraggal, mert hisz nincs is oka épen,
 De komolyan mégis gondolkozott rajta,
 És magánbeszédben így beszélt az ajka:

"Szeretik ök egymást, kifogásom nincsen,
De korán van mégis tudja a jó Isten,
Hisz' Kinixsi derék és én bizon, abban:
Nemességét nyer a közelebbi harcban.

De hogyan lehetne segíteni ebbe?..
Mátyáshoz küldöm a fekete-seregbe,
It nagy király mindig azt maga vezényli,
Hisz' mervén őt: a célt így előbb éri. -

Ha nemes: előtte a pálya már nyitva,
Küzdve eljuthat a legmagasabbikra;
Akkor nekem szintén az lesz minden vágyom:
Kinixsié legyen egyetlen leányom!"

Igy végezett, ekkor Kinixsist hivatta
Felhatalmazását e szavakban adta:
"Hiszem én, lelked, mely nagyokra képes,
De nincs elég tér itt kitüntetéséhez."

"En tehát, ki téged szerettek; e végre
It királyhoz viselek, az ő seregébe,
Ő megjutalmazza nemeselkű szíved,
It ki arra méltó vitéz tettet mivel."

"Meghallván tehát a szándékomat s tudva,
Holnap indulunk a csélhoz vivő útra;
Ő most Budavárban ül királyi széket
Gyasszágot ortva gazdag és szegénynek."

Kinixsi nem szólott; bár a síve vérvett,
De látva, hogy így jut közelebb hívéhez
I hogy váának szintén ezen nagy figyelmé
Eán ezért van: így hát megnyugsdott benne.

Miután leányának adta azt tudtára,
Hogy indulnak mánap: hullt könnyének árja,
Hisz' távozik atyja... s maga marad újra!..
"Vagy Kinixsiért volt nagyon felindulva?!"

Amuji bizonyos, hogy ezen perctől fogva
Elveszett szívének legkisebb nyugalma,
Eár remény is élt még a vérező szívben,
I birtatá, hogy nincsen elvesítve minden.

Mánap elindultak a budai útra,
Lokoszt Penigna atyjára borulva,
Ez birtatta egyre, hogy- ha végzi dolgát -
Rögtön indul; hisz' most békeben az ország. -

Homlyerő szemekkel tekintett utánuk
 Míg a láthatárról eltűnt vonulásuk,
 Mint a hajós nője, távozó hűvére;
 Nem tudja, hogy vajjon: elvész, vagy megfő-e.

Ötödik ének.

Mint ha egy nagy kertbe lép az ember, melyben
 Szép növényzet van és virul szebbnél szebben,
 Exer virág s itt ott csodás díszitmények
 Sűrű bokrok alján kedves madárénekek.

Mint egy ilyen kertbe ha belép az ember,
 Nem győz tekintgetni ide-oda szemmel:
 Emmel is nagyobb volt Minixsi csudája,
 Budára érkezvén mámap alkonyára.

A nap nyugovóra hajolt már az égen,
 Sugáit stónté a nagy mindenségben;
 Pedig oly szép: tiszta időben az este,
 Mintha minden piros vérvél volna festve.

S épen ~~is~~ ily idő lett a nap alkonyára,
 Fénytengerben úszott fényes Budavára,
 Minixsi nem győzött nézegetni szerte,
 Egy szó, mint száz őt bír ott minden megfőte.

Ne is esdálkoxunk; Mátyás életében
 Szép volt Budavára mindenféleképen,
 Mert a nemes király nemcsak diadóságot;
 Fő lélet és fényt is adott nemzetének. -

Budán valának hát, de mert elfáradtak,
 És közel volt vége már az alkonyatnak;
 Magyar Paláts vélte jobb lesz megpihenni,
 És Mátyásnál majd csak mánap tisztelgni. -

Előbb vacsoráltak, aztán lepihentek,
 Hamar megjött álma a kimerülteknek,
 Sötétség borította el a nagy világot,
 És Minixsi egy szép álmoképet látott. -

Fenignája állott fényes magasságban
 Tündér arcúlattal aranyos ruhában
 Karjait feléje hívólag kitérta,
 Édes mosolygással, szerelemmel várva. -

És ő haladt egyre a meredek pályán
 Kiszáradt akadályjal itt-ott szűrt kiállván,
 Mérges kigyósk voltak néhol körbe-körbe,
 De sok akadályát mégis csak legyőzte. -

S midőn a magasba eljutott már végre
 S kedves Fenignáját vonta kebelére:
 Hirtelen szétfeszült ez az egész álma,
 És felébredt - és inn a nap is föm járva. -

Felkészültek gyorsan jó úrával ketten,
 Mátyás személyhez, illő öltözetben,
 Megindultak most a királyi udvarba,
 Minixsi Pál nem kis öröme gyuladva. -

Mátyás király benn ült fényes teremben,
 Fényes teremében a királyi széken,
 És körében komoly tudósok valának
 Kedves emberei a tudós királynak. -

Felérvén, megálltak az előcsarnokban,
 Minixsit a nagy fény vakította mind jobban,
 S Magyar Paláts minthogy magában föltette:
 Egyedül bemenni, magát jelentette. -

Felnyílóttak most a fényes teremajtók,
 S Mátyás imiggy kérdé - megelőrvén - a szót:
 Hsten hozott téged kedves jó vitézem!
 Ki volna kérésed? beszéld el azt nekem.

Magyar Palás ekkor magát rendbenedve,
 Illó katonásan szólni ekkép kezdé:
 „Csak egy kérésem van felséges királyom,
 Melynek teljesültét szivemből kívánom.”

„Egy ifju van velem, erejére oly nagy,
 Eláll sreme szája rajt' a halandónak,
 Lelke magas rögtű, nagy dolgokra vágyik,
 Hogy nem nemes, nála csupán ez hiányzik.

„Kérésemet tehát foglalván egy pontba:
 Felsőges királyom! vedd pártfogásodba.”
 Így beszélt és Mátyás fölállott savára
 S viszonosva szólott az ajka horzája:

„Ó vitéz e kérés nagyon helyes mondom,
 S minden bizomnyal lesz az ifjúra gondom,
 De szeretném látni, vexesd őt be rögtön,
 Itt kinnél erősebb nincs a magyar földön?”

És még azon perczben Himixsi belépett
 Csengő hangon szólva: „parancsol felséged?”
 Nemes méltósággal állt Himixsi ottan,
 S tán delibb és szebb volt most szárszorta jöttán,

Mátyás pedig nézte gyönyörbe ringatva,
 Fenséggel mosolygott nemes arculatja.
 S szólott: hallom, hogy nagy vagy lélekben és testben,
 Olyan ember kell a fekete seregben.

„Hogyha artán tettel dicstényt horsz a honca
 Számithatsz birvást a fényes jutalomra;
 Ezt ajánlom tehát, kinek nagy a vágyad,
 Hogy minél hűebben szolgálhasd harádat!”

„Eletemet hűven harámnak ajánlom,
 S háladatos leszek felséges királyom!”
 Szólt Himixsi Pál most megilletődve;
 S intett a király, hogy a tandicsnak vége.

Most tehát már meglőtt kezdete az útnak
 Melyen Benignához, fel magasba juthat,
 De vajjon fölér-e, vagy az ittán küzdve
 Kihód előbb, mint hogy pályalombot tűzre?

De birtatta álma s melyik szerelmest nem?
 Kivédes az élet reményvel a szivben,
 Nála is remény és honszeretet tette,
 Hogy Mátyás királynak hamar lön kedveltje.

Mert ezen kétfőnek nagy varázshatalma
 Sárkaltá őt mindig, szorgalmata arra,
 Hogy a mit rábizott, abban jól eljárta:
 S így emelte feljebb folyvást jó királyra.

Hatodik ének.

Magyarország csendes; fény és jólét urad
 Hormánykása alatt nemes királyának,
 Nincsen ellensége; házára van gondja,
 Budavárban lakik igazságot osztva. -

Fényes dicsősége ezen magas pontján
 Népek üdvözölnék, maga is az Osmán;
 Ez, mert nyugalomra vala már szüksege;
 Követeiket küldött békekövetségbe. -

Fényes Budavárba ezek midőn ének,
 Sami valának oly vakító fénynek,
 It melyhez hasonlót még sehelse láttak,
 Fiumely országában az ismert világnak. -

Hűtönösen egy volt, mi őket meglepte:
 Király felségének tiszta, nyájas lelke,
 Hi az ékeket szivesen fogadva,
 Vendégül hívá a szép királyi lakba. -

Megvolt ez az ősi magyar jellem benne,
 Szerette vendégét nagyon ő figyelve,
 S mint királyhoz illel, akkép bána vele
 Hajlandó volt erre fenséges személye. -

Volt egy török bajnok ama követésben,
 Ki küzdeni vágyott s azért jöve épen;
 A palota: ifju leventékkal telve,
 Nemes sarjak mind és Mátyástól szemelve. -

Ezek körött forgott süntelen a bajnok,
 S gőgös sava egyhez ilyenformán hangzott:
 „Nincsen itt Budában, nincs Magyarországban,
 Ki velem kiállna párbajt vívni bátran.” -

„Száva minden ifju, nincsen bennük lélek
 Nincsenek már itten bátor hős vitézek,
 Nincs Hunyadi Sáros és a többi ilyen,
 A hős bátorság régen kihalt innen.” -

Felgerjedt az ifju, benne borzu támadt;
 Sarja vala ő is egy ősi nemes ágnak,
 Rögtön kijelenté: kész a viadalra,
 Hogy mert ilyen szeműt kemni a magyarra!!

Tudára esett a királynak e botrány,
 S keble miként vulkán a haragtól forván:
 Hivatá az ifjut rögtön teremébe,
 S így kezdett a szóba, a mikor belépe:

„Hallottam a dolgot tisztán a mint történt,
 Tudni lehet ilyen esetben a törvényt,
 Vagyis le kell mosni tisztára a szeműt,
 Hogy séggyent ne valljon töröktől a neműt.”

„Tudom azt is, hogy te vállalkoztál arra,
 Hogy a törökkel majd kilepsz viadalra;
 Nagyon helyes mondom, csak ez illik hozzád,
 Múltán a gőgös savakat te hallád.”

„Szavaimhoz még csak ezt az egyet tésekem:
 A győztes jutalma nagy, királyi lésekem;
 Szólt s az ifju elment - Mátyás pedig kerde
 A párbajhoz kellő intézkedésekbe. -

Másmor korán reggel a Dunának partja,
 Mely a párbaj helynek vala kimutatva:
 Fenger sokasággal vala tele végig
 Kiváncsian várván, vajjon mi történik.

A király számára egy emelvény állott
Melyről beláthatta a nagy sokaságot.
Kint akár egy sátor, teteje oly féle,
Hogy a tüzes napnak lángja őt ne érje.

Majd érkezett egy kis csapat aron végül,
Hogy a himért pálya tiszta legyen néptől,
És hogy rendet tartson ott illendősépen,
A nap komolysága azt kívánván épen.

Fényes udvarával Mátyás jött le végre
A „éljen” lármának, nem lenne tán vége;
De im a két kürdő a pályára lépett,
És ez megteremté most a csendeséget.

Nemzeti ruhába voltak öltözködve
És fényes arétkarát villogott kezükbe,
Szilaj tekintettel néstének egymásra,
Majd a jelt megadta Mátyás a vívásra.

Kintha fegeteg kél erős déli széllel,
Majd északi támad viszont szilajvésszel,
Hürdenek egymással s körbe harcraiknak,
Villám fénye látszik, mint egy futó csillag:

Ugy kürdöttek ők is egymás ellenében,
Villogtak a kardok a nap tükrében,
É mert sértetlen voltak még eddig az ifjak:
Látszott, hogy mindketten nagy erővel bírtak.

Halál csendesség van az egész tömegben,
Csak itt-ott egy ajkáról halk sóhajzás röppen,
Maga Mátyás néma ábrítással néste,
Körbe gondolkosván: melyik eshet vérszobor?

Egyes aromban a kürdősök körben,
A magyar ifjunak lova felcsörökken,
És a török ezt az alkatmat használva:
Félre vágott és im a szép főt levágja.

Minden ajkáról hangzik szörnyülködés hangja,
A töröknek tettét rút, csúfosnak vallva,
Eki vívó társával csakis csellel végzett,
A melynek ellentmond minden nemes érzet.

És ez akkor háigott legmagasabb fekra,
Mikdön a levágott főt kezébe fogva:
Hősrült harsogással így mutatta kierte:
„Hát van-e még erre valakinek kedve?”

Mátyást felindítá ez a gögös lármá,
 Svárta, hogy hát lesz-e még legény a gátra;
 Akadt is: alighogy berült az a török,
 Hinixsi állt ottan és ekképen dörög:

"No gyerünk hát, hogyha van rá kedved újra;
 Mert a kihíváson fel való indulva,
 Fetsétt, ez Mátyásnak és a népnek szinte,
 És most nekik lándzsát adtak kezükbe. —"

Kérdődött a harcra hát, de mindjárt kilátszék,
 Hogy Hinixsi Pálnak mindez egyerejű játék,
 Olyan ügyes volt, hogy minden pillanatba
 Ellenfelét új és új ravarba hozta.

A török hős egyre mérgesebb lett szörnyen,
 Hogy vele úgy bámulak, mint játékkal: könnyen,
 Hinixsihez tehát körben így beszéle:
 "Élet vagy halál és legyen immár vége."

A helyett hogy szólna Hinixsi Pál süjtött,
 A török lándzsája törve földre hullott,
 Most tehetne volna, hogy legyen már vége,
 De ellene állott nemeselteküége. —

Sőt Hinixsi most ez ajánlatot tette:
 Szerje be azt, hogy vethes volt a tette,
 Felgerjedett nagyon a török hős erre,
 És dühöngve vágyott újabb küzdelemre. —

Es pedig e célra most kardot kívánta,
 Megharagudott hát Hinixsi is rája,
 Elátva, hogy a török vágyik siri útra,
 Így berült horkája kerét felé nyújtva:

"No bajtárs már látom, egyjűnk meghal ma,
 Vegyünk tehát bucsut kézfogással arra,"
 A török engedvén: dy szoritást értett,
 Hogy a megdermedt kéz tehetetlenné lett. *)

Most feléje vágyott és a fő lehullott,
 És az egész tájék éljenektől rézgett,
 Mint egy igazságos bosszúálló Isten,
 Hinixsi úgy állt ott, hogy büntetve intsen.

Újjongott a népség, fénylettek az arcok,
 Fényes Budavára örömtől vízhangzott,
 Amidőn a királyhoz végre oda menne,
 Megölelé — nagy hegy — méltatta őt erre. —

*) Budai Ferencz-nél olvasható.

Es ígéretéről meg nem feledkezve,
 Tudnillik a győztes nagy jutalmat nyerne:
 Nemesi okmányát rögtön megíratta,
 Altaladván feljebb helyezte őt rangba. -

Imivelhogy a példa lelkesítőleg hat,
 Elhívdetteté est a jelen voltaknak,
 Sa dicsőítémek nem lett hosszú vége,
 Stegalapult szóval a népszerűsége. -

Im tehát már fönn van utjának felén is,
 Tehát az az álom igaz lenne mégis?...
 Hogy beteljesült-e nincs helye még itten,
 De hogy teljesüljön segítse az Isten!

Hetedik ének.

Láttál-e virágot, melyet a nap lángja
 Legszebb viruláskor hozott hervadásba?
 Sárgult előbb, mint hogy ki lett volna nyilva,
 Ehhez hasonlóan hervadt Renigna.

Kinixsi és atyja midőn távozának,
 Keim vala határa sive fájdalomának,
 Könyve se volt, mely azt enyhíteni bírja,
 Es ekképen mintegy megkövült a kirja. -

Egy vigasza volt csak, a kapushoz jára,
 Humyadi tábornak volt ex katonája,
 Törta, nemes szívű, derék, öreg lélek,
 Szivesen hallgatta, miket ex regélt.

Elmondá, hogy Sigmond Magyarhon királya,
 Midőn a regényes Pázkorságban jára
 Kint volt a vajdával vadászaton egybe,
 Melyre igen nagy volt a királynak kedve. -

Miként ismeré meg hős Hunyadi Lászlót,
 „A kit a jó Isten vigasztaljon már most”,
 Minő tettet mivelé nagy vadat elejtve,
 S hogy a király ezért őt magához vette. —

Stegedobbant ezekre szive Benignának;
 Mintha Himixrihez hasonlók volnának! —
 Majd elmondá, hogy mint emelkedett feljebb,
 Hogy büszke lett rája a két testvér nemzete. —

Majd hősiességét beszélte el aztán;
 Hogy miként vette őt a kevély oszmán,
 Mely a Rigómezőn oly kudarcot ére:
 Miként a fiú hulltak a táj mezéjére. —

Beszélt azután még sok más ilyenfelét:
 Nagy Lajos királyról, Tolay vitézségét,
 A mely hőstettek csak eszébe jutának,
 Tudva, hogy jól emek ezek Benignának. —

És valóban úgy volt: szörakozást nyere,
 Tronkivül nagy volt a rojék ereje,
 Mert erősítették reményben a keblet,
 Hogy oly dicsőséget még hűve is nyerhet.

Hanem mégis csak fájt a kis szive tája,
 Hervadozott lassan arcának rózsája,
 Mivel a kétség őt felette raklatta:
 Hát ha mást akar majd az ő édes atyja. —

Sgy mult el néhány nap s megjött atyja végre;
 Hínde megjedte a leányára néve,
 Mert oly változáson ment keresztül eddig,
 Mik egy atya szemét ki nem kerülhetik. —

És leányát mostan kebelére vonva:
 Stegcsókola, ámde mást neki nem monda;
 Híksen úgy is tudta, mért van így szerette,
 „Himixsit a király gondjaiba vette.”

Es is jól erett a beteg Benignának
 Steble viharrán kissé lenyugvának,
 De nem teljesen még, sőt gyakran felkeltek,
 És hervadozott lassan a szép leánygyermek. —

Egykor azonban e hír jut el a várba:
 „Himixin egy oszmánt párbajban levőga,”
 Vajh kinek lett volna legkedvesebb hír ez,
 Ha nem Benignának, ki érte él s éres? —

Édes reménynek volt egy zöld slajága,
Melyet a sors néki szenvedőnek vága,
Hát hogyha még többről tudomása volna!
Fenger örömben mennyi gyöngyöt sirna!

Magyar Paláxra is kellemesen hatott
Azon hír, a melyet védenxéről hallott
Fküldeni akart már Tudára e pontban:
Hogy teljesen tudná, mi történék ottan?

De ime egy hírnök érkezik a várba,
Tudavárból küldte a hon nagy királya,
És Magyar Paláxhoz a midőn belépe,
Nyikánól így hangzott hírnöki beszéde:

Fel séges királyunk üdvözlését hozva,
Parancsát is hallja foglalva e pontban:
"A török határon újra nincs en béke,
Mindent rendbehozni téged küld e végre."

És Magyar Paláxnak ez irómet tetozott,
Mindam mellett mégis más beszéde kezdett;
Mivelhogy őt most más jobban érdekelte,
S ez: Himixsi Pálnak hírből hallott sette!

Felelet helyett hát nevet emlité meg,
S ez mintegy kérés volt a hír vivőjének,
Elmondta hát mostan az eseményt rendben,
Hozzá toldva még azt, hogy ő nemes ember.

És hogy a király már rangjában emelte,
Sőt Magyar Paláxnak segédül rendelte,
Tudnillik az újabb hadmeneket érve,
Hogy tehetne szert még nagyobb dicsőségre.

Magyar Paláx's hóúink szerető szívének
Izen hallott dolgok igen jól esének
Hiss két ok is az, mi öröme indítja:
Az büszkeség és hogy vigaszt nyer Penigna.

Kanem Penignának még mostan nem mondta
Hogy Himixsi Pálnak miként áll a dolga;
Akkorra halantá, ha majd kéren lesznek,
Pár szerette volna most tudatni eztet.

A királyi hírnök eltávozott másnap
S szív helye lóna vár lármás zajongásnak;
Összeegyült minden fegyvernek rözeje,
Öröm, lelkesültség, harxi vágynak jele.

Bénigna midőn e készülődést nézte
Nem is sejté, mily nagy örömben lesz része,
Hogy ha majd bucsúzza elmegy édes atyja,
A mi lelke vágya épen azt tudatja. —

De hogy készülődés vajjon miért támadt?...
Ez lett a fő része Bénigna gondjának,
Nem is isodálthatni, hisz ő ifjú lányka,
Hibe tudni vágyás van belé plántálva. —

Hanem atyját erről kérdezni nem merté,
Kabár ily kíváncsi volt reá a lelke;
Hiszen ugy is tudta, hogy ha harcba mennék,
Atyja lesz vezére újra a seregek. —

Midőn hát elkészült a vár sereg végre
Magyar Palás akkor leányához méne,
Slátva bonus arxát a szép seregeknek,
Egy kezdett a szóba mintegy kömkedőleg:

"A király hűld harcba s parancia szent nekem,
Sőt Minisi Pál lesz ebben a segédem,
De hagyjuk ezt mostan! Fájna igen nagyon,
Hogyha téged ekkép kéne itthon hagynom."

"Öntsd ki bánatát hát a te kis sívednek
Tán fájó reményi majd beteljesednek;
Hész vagyok megadni, ha javadra leszen,
Hiszen leányom vagy is kedvesem egészen."

Bénigna nem sílott, remegett a teste,
Szava elakadt, hogy értelemét lefesse,
A helyett ráborult atyja kebelére,
S drágagyöngyök: könnyek forrása nyílt végre. —

Könnyeibőlten aztán pár pillanat múlva
A beszéde ebben volt központossulva:
"Kedves atyám! sívem Minixsiét lángol,
Amak adj, így megvédsz az elhervadástól."

Magyar Palás így szólott ekkor mosolyogva:
"Hisz vágyam is oda vagyom irányozva;
Mert Minixsi, tudd meg hős és nemes ember,
Hisz már az ország büszkén tekint szemmel."

"Ha béke lesz újra a török határon,
Elhozem őt velem akkor minden áron,
Újabb dicsőséggel, borostyánnal rakva:
Övé lehetsz aztán atyád akaratja."

Nem, oh! nem tesz annyit egy virágnak harmat,
 Mics öröme nagyobb a szabadult katonak,
 It milyen hatással volt ez Benignára,
 Fényben tündökölvén reményének vára. —

Kipirult arcával atyjára tekintett,
 S kedves mosolygással neki búcsút intett,
 Magyar Faláxs indult várán népe rója,
 Boldogsággal nézett Benigna utána. —

Itten búcsult már extán, bár lehetett volna,
 - Hátha Kínixsi még a hársban elhunyna! —
 De a remény éltet s reménye volt neki,
 Hogy a szeretetnek Istene megvédi. —

Nyolczadik ének.

Harmatos mezőben tanyázott a tábor
 It melyet Kínixsi vezetett, Budáról,
 Vadon erdőség volt közelben egészen,
 It hon határán, az aldunai részen. —

Magyar Faláxs megjött szintén pár nap múlva,
 S tábort ütött népe, az utat megírva,
 Most találkozásnak szívből vágyva ottan,
 Itint atya fiával, olyan meghatottan. —

Nem állott még szemben semmi ellen eddig;
 Itert talán a tábor nagy erejét sejtik,
 De nem is csatármí, rend okéért mentek,
 Itint hogy a határon villongások keltek. —

Végre mégis jöttek harmadnapon reggel,
 Török határőrök és lakók, sereggel,
 Váratlanul mintegy orvosa támadtak,
 Földájára szilaj felkörnült vadaknak. —

Nem volt készületlen a magyarság erre,
 Harsogott a lármá: „Fegyverre, fegyverre!”
 Paripák tomboltak, fegyverzörög támadt
 Harszó lármá töltö a nagy rénsavágot. —

És pé tavaszi nap volt, a nap lánggal égett,
 Mosolygal nézte a zöldelő térséget,
 Vájjon melyik felé hozhat sikert még ma?
 Kért hogy nem beszél, mért hogy ajka néma?!

Egymásra rohantak véres küzdelemmel,
 Férvél harcolt itt-ott ember - ember ellen,
 Mint orvoslán küzdtek síkján a merőnek,
 Elnyomott jaj hangzék, ha egy hős elvérzett. —

Pengettek a kardok, csattogott a lándzsa
 Robogott a hősök ösvérohánása,
 Egy-egy gardát vertett paripa is vágat,
 Holtat emel másik s megy a merre láthat.

Magát a verést is, Magyar Babáért régen
 Az árba sodorta a harcos tűs mélyben
 Segyszer csak, míg ő a halált szitogatja,
 Sebet kap és lovát ledöfik alatta.

De mihelyt meglátta Kivixsi e dolgot,
 Közébe harcolván rögtön oda rontott,
 Szarkálta az ellent, mint gabonát rendre
 Szavát harsogtatva, mintha mennydörögne.

S mikor hozzá rontott, egy perczet se várva
 Felvette verését a saját lovára
 Sa nagy tolongásból kivágtatott véle
 Megfeszítván utját villogó kard élle.

Mivel pedig erdő volt nem messze innét
 Ahol tartaléka volt a micinteknek
 Oda vitte hőnink sebesült verését
 Netalán a harcnak veszedlyei éjék.

S miután most őt itt védelemre bixta
 Maga robogással ment a harcba vissza;
 Lelkét a bosszúnak láng heve költé meg
 Megsebesülése miatt verésének.

De aralatt míg ő verte a főtabort
 Egy csapat ellen a tartalékra ráront
 Titkon jöttek, mintha lopni akarnának
 Sa verést védőkkel heves kürdés támad.

Csaknem a veres is fogolyja lett már - már
Ita volt hát szerencse, hogy a főtábornál
Összetörte, xuxta Hinixsi az ellent
Ia volt híve rögtön a kis sereghez ment.

Nagy hegyetlen dühvel rohant az ellenre,
Néhány percz - s a küzdők szélylyel voltak verve.
Mennekült ki tudon a halál sorából
Messziről megláttott a vort futó tábor. -

Midőn e harcát is a hős bevégezte
Arcomal megindult s Magyarok felkereste
Felkereste, hogy már beszélhessen vele
Nem tudta: azóta meghalt, avagy él-e? -

De nem volt nagyobb seb a veresem ejtve,
Ita is behegedt, hogy hőst megölette,
Megölette sokszor, megölette hírvél
Agyai szeretet egész melegével. -

Ekkörben lehajlott a nap is az égen
Piros volt a tájék, mint soha - vagy régen
Piros volt a föld is, piros volt az ég is
Csakhogy a dicsőség magyaré lett mégis. -

Lehajlott a tábor körülvén az éjjel
Tűzek lobogának itt-ott szanaszéjjel
Körülöttük innen vidám beszéd hallózik
Ita is helyen bírnak, - egy-kettő meg alszik.

Hinixsi Pál ott volt Magyar Paláns mellett
Sokáig vicsarítva - s már a regg' körülgött
Midőn elrepte Jénignához sílma
S úgy érezte, mintha mennyországhoz járna.

Mánap temették el valameműi holtat,
Ita kik magyar részről csak kevesen voltak,
Ott maradt még artám a sereg néhány nap
Ita míg a kedélyek lecillapodának. -

Majd Magyar Paláns a táborát ketté vonva:
Féle maradt, - többi indult Nagy-Váronyba. -
Ita határon pedig király parancsára -
Erődök épültek, hol állt Szendrő vára.

Hilenszedik ének.

Benigna, Benigna tavasz szép virága!
 Mégse volt reményed, mégse volt hiába,
 Él a hősiéd, él még, jön atyáddal vissza,
 Szelked a boldogúág édesiségét issza.

Szerelmed rózsája nem hiában nyílt,
 Azt, kicsit kiféslett, nemsokára bírod, -
 Megmentett atyádat néked visszahozza,
 Szjaka az uton neved sőhajtozra.

Mióta a harcokba elment édes atyja
 Mindig a távolban járt a gondolatja
 Nem érdekelté őt, történet legyen bármi
 Ki tilthatja szivnek, hogy nem szabad fájni?!

Óh, ha szabad lett vón' neki is elmenni!
 Drága kedvesének közelében lenni!
 Ezt oly régen látott, annak közelében,
 Megmondani neki, mennyit szenvedt érte.

Este el-elnézte a csillagos mennyet,
 S ha fellegek szálltak, vajjon merre mennék,
 Nézett a távolba, merengett sokáig,
 Gyakran már az éjféli zárta szempilláit.

A regg pedig fönn a vár tornyában érte,
 A mint kibámult a kéklő messzeségbe
 Várva, hátha atyja és kedvese jönne,
 S ilyenkor kicsordult egy-egy bánat könnye.

Most is ott mereng a messze láthatáron,
 De ime fény villan a csillag szempáron,
 Fegyverek csillognak a távol ködében,
 Mint midőn villámlik fekete felhőben.

Mosolygott az ajka, dobogott kis keble,
 Míg epedve nézett a jövő seregbe,
 S mikoron a tábor a vár alá ére
 Rohant a tromfából le a vár terére.

Legelősrőn atyja lovagolt a várba
 Benigna fogadta karjait kitárva,
 Főző ölelések csókot ad melleje,
 Oda borul aztán atyja kebelére. -

S talán nem is lenne vége, hossza ennek,
 De imo feléjük Himixsi közelget
 Remegve, pírulva nyújtja kezét a lány
 Hanem egy szó nem sok, amúgy se cseng ajkán.

Himixsi a hős is odakar rivéhez
 Olyan furcsa s mégis édes, a mit érek
 Picos szerelennel nézett Benignára
 Mintha teljesülne az a régi álma.

Arután bementek a vár teremébe,
 Hiszen oly sok az, mit elmondani kéne
 Hosszu távollétnek örömet és búját
 Fogy emez, amaz meg nő, ha többen tudják.

Legelőskör hangzott az atya beszéde,
 Elmondá, miképen jutott a vesztélybe
 S hogy el is jött volna vége életének,
 De azt - szóló lányához - ez a hős menté meg.

S ekkor, így folytatta a hőshős fordulva:
 "Himixsi! e tetteid méltó jutalomra;
 Legkedvesebb nekem egyetlen leányom,
 Ime ezt a kincset jutalmul ajánlom."

"Szeretitek egymást tudom én már régen,
 Legyetek egymásé éhajtóm így legyen
 Fogjátok kezét hát s ég áldása rátok
 Ezt kívánja nektek szerető atyátok."

Édes vágyggyal tánta karját a hős erre
 S odaborult a lány az edzett kebelre,
 "Szeretlek" rebegte nagy kitörő hívvel-
 Szeretlek szívemnek egész szerelmével.

Szeretlek örökre, szerettelek régen
 Egyetlen szerelmem te vagy és léssz nekem.
 Szólt a lány és a hős megindula rajta
 S süixi csóktól égve így beszélt az ajka:

"Feh szép lettél kedves, - fényes menyországom,
 Védangyalom, kincsem, bánatos virágom
 Örömmnek fénye, bánom szomorúságom,
 Mincsen ember, a ki te töled élésne."

Szóltott újra a lány hön, epedő szemmel:
 "Ugy-e nem mégysz többé, nem soha innen el?
 Nem, nem, nem eresztelek, itten lakol nálunk
 S esténként a kertbe ábrándozni járunk."

Reszelgettek extán még sok egyébfelét
 Ki győzőné hallgatni és leivni végét!
 Fenger észlelemmel volt a sívók telve
 Hogy ne háborogjon, kiönteni kelle.

Elyen boldogság közt már több hónap telt el
 P-hire jött, hogy Mátyás ment nagy kísérettel
 Várakat szemlélni le az Alvidékre;
 Vhoraxafele majdan Nagy Vársonyba tért be.

A menyegző napja ekkorra volt telve
 Király fenségsnek a tisztelgetére
 Volt is sürgős forgás s öröm minden arcokon,
 Hogyne, hiszen olyan boldog a menyasszony.

Elérkezett majdan az a nap is végre
 Melyen menni kellett az oltár elébe.
 Mátyás karján ment a templomba Benigna,
 Könyörget is - melyik menyasszony nem sirna?

Ha egyik siratja elmúlt boldogságát,
 Más könnyel üdvözlő jövő menyassságát,
 Amannak tehére válik az új élet.
 Emes örül, hogy még boldogabban élhet.

Eljött az új párnak oly régen várt percre
 Mely ha közel volt is, mégis mindig messze
 Elhangzott az eskü a feloldhatatlan
 Emes édes végü: holtom s holtodiglan.

A lakomán széles virágos kedv éledt
 Mörbe zene zengett s harsogott az ének
 Egyszer csak a király felemelve kelyhét.
 Szólni kívánt, kérve mindenek figyelmét.

"Uraim! az éidém nem vágy diszkrétce
 Nem kér akkor sem, ha sürgetni lehetne.
 De jutalom nélkül nem hagyom ám én ext,
 Tudva, hogy ez az, mi nagy tettekre ébredt."

Mondanom sem kell tárn, hogy Hinnissit értem,
 A ki kedvesével még sokáig éljen!
 Ime, mivel néki sok éidemi voltak:
 Hinnereem itten temesi bánomnak."

Elyent harsogott most mindenkinek szája
 Südvörölkék sorban, - először királya, -
 Egy vigadtak artán át az egész éjen
 S reggel elvultak a vendégek széjjel. -

Szörtek az ifjak Várossyban még párnap
 Végre Temesvárra haza indulának
 Szöni szálait a boldog jövődönnek
 Míg a haza-gondok nem hívják a fejét.

Sok harcot megharcolt Himicsi még aztán
 Éverte kardját a német, cseh, oszmán
 Főleg ez utóbbi emlegette gyakran
 De nem ám hűségés volt ama sraokban.

Ki nem tudna most is hős Himicsi Pálról,
 A kenyérmésző nagy diadalaról?
 Míg magyar él nem lesz vége szép hírének
 Él a rege ajkán s elzengi az ének -